

28 Mei. Eén vervelt; thans veel langer haren, vooral aan den kop: zesde vervelling van no. 1 [of vijfde van no. 2, daar \pm 20 Mei de rups wel verkleurd was, doch het velletje helaas niet werd gevonden. Hoogstwaarschijnlijk was de rups toen echter wel verveld].

30 Mei. Zesde vervelling van no. 2.

9 Juni. De rupsen spinnen enkele draden tusschen de bladeren.

10 Juni. No. 1 is verpopt, no. 2 verveld, allicht zevende vervelling van no. 2. Zeer snelle verpopping, temperatuur in de schaduw bijna 30° C!

14 Juni. Rups no. 2 is 4 cm lang.

25 Juni. No. 1 komt uit, δ . No. 2 is bezig zich in te spinnen. Het δ is prachtig teer zachtgroen, ook het lijf.

26 of 27 Juni. No. 2 is verpopt. De pop is uiterst bewegelijk.

8 Juli. No. 2 komt uit, φ , in den laten namiddag. Vleugels iets doorzichtiger en minder groen dan bij den δ .

De rupsenbeschrijvingen van ons beiden dekken elkaar niet geheel. Vooral die van het vierde stadium (na de derde vervelling) wijken sterk van elkaar af. Nader onderzoek zal moeten uitwijzen, of hier een fout is ingeslopen of dat de rupsen varieeren. Volwassen doen ze dit zeker, al heb ik er helaas geen beschrijvingen van gemaakt. Verder zal nog nagegaan moeten worden, of de φ rups inderdaad 7 vervellingen heeft tegen de δ rups 6, of dat beide er 6 hebben. Mijn 3 rupsen leverden 3 δ δ op, zoodat verder kweeken uitgesloten was.

Amsterdam.

B. J. LEMPKE.

Epichnopteryx retiella Newman.

Als vervolg op hetgeen ik schreef over deze Psychide in Nr. 219 van de Entomologische Berichten kan ik melden, dat op 14-5-1922 vijf δ δ te Bilthoven werden gevangen door wijlen den heer Ir. A. J. Buys. De exemplaren bevinden zich in het Zoölogisch Museum te Amsterdam. De heer Buys heeft van deze bijzondere vangst nooit melding gemaakt, noch op vergaderingen noch in het Tijdschrift voor Entomologie of in de Entomologische Berichten, wat toch zeer zeker wel de moeite waard was geweest.

Dr. Kruseman maakte er mij terecht attent op, dat *Poa maritima* in geen van de Nederlandsche Flora's wordt genoemd en had de goedheid mij een overdrukje toe te zenden, dat de 10e Mededeeling bevat van de Zuiderzee-commissie, verschenen in het Nederlandsch Kruidkundig Archief, jaargang 1930, afl. 3, waarin deze grassoort historisch en biologisch uitvoerig behandeld wordt door de heeren Jansen en Wachter.

De soort heet tegenwoordig *Puccinellia maritima* Parla-

tore zijnde de oudste naam, na *Glyceria maritima* Mertens et Koch, *Poa maritima* De Gorter of Hudson en zelfs *Festuca thalassica* Kunth te hebben geheeten.

Het valt mij op, dat vele Entomologen weinig aandacht schenken aan plantennamen en meestal, in tegenstelling met de insektenamen, ze zonder auteursnamen vermelden en ze heel veel, wat ik zelf ook op mijn geweten heb, zonder nadenken van elkaar copieeren. Zoo vond ik *Poa maritima* vermeld in de werken van: Meyrick, Spuler en Berge-Rebel.

Hilversum.

C. DOETS.

Boekaankondiging.

Dr. Gerhard Peters: *Chemie und Toxikologie der Schädlingbekämpfung*. 1936.

Sammlung chemischer und chemisch-technischer Vorträge. Neue Folge, Heft 31. 120 blz. 22 afbeeldingen en grafieken, 14 tabellen.

Verlag Ferdinand Enke, Stuttgart.

Op een lastig grensgebied der toegepaste wetenschappen, waarop Peters' werkje betrekking heeft, is het uiteraard niet mogelijk onmiddellijk een juist oordeel te vellen over een compileerend werk, waarin bovendien de nieuwste literatuur verwerkt is.

Nadat ik gedurende een vol seizoen de waarde van dit boekje met vrucht aan de praktijk heb kunnen toetsen, is het mij mogelijk te verklaren, dat het voorziet in een reeds lang gevoelde leemte en het doet dit bovendien op zulk een voortreffelijke wijze, dat het zich gemakkelijk laat voorspellen, hoe, ondanks de snelle vorderingen der techniek, dit werkje van Peters nog jaren de vraagbaak zal vormen voor allen, niet in het minst voor de entomologen, die met de toxicologische zijde der bestrijding van schadelijke dieren te doen hebben.

Moge ook Peter's werk zijn weg vinden in de Nederlandsche bibliotheken en laboratoria en een veel bestudeerd en geraadpleegd boek worden. Het kan het gehalte der Nederlandsche bijdragen over „Schädlingbekämpfung” slechts ten goede komen.

Zooals de schrijver in zijn slotwoord opmerkt, was volledigheid niet zijn doelstelling en het valt dan ook geenszins moeilijk een omvangrijke opsomming te geven van datgene, wat door hem nog aan dit werk had kunnen worden toegevoegd. Slechts een enkel gebied, dat der houtbescherming, is m.i.z. wel erg stiefmoederlijk behandeld. Over de impregnatie en het onderzoek naar de werkzaamheid van impregnatiemiddelen heb ik niets vermeld gevonden; ook niet over de door Jensen-Storch (*Anzeiger für Schädlingkunde*, 1932, Jahrg. VIII) daarvoor aangegeven methodiek.

Arnhem.

J. J. FRANSEN.